

IN MEMORIAM FRITS BRATTINGA

*Licht, kind in mij, kijk uit mijn ogen of
ergens al de wereld daagt
waar mensen waardig leven mogen
en elk zijn naam in vrede draagt.*

In juli van dit jaar 50 geworden en in diezelfde maand zijn zilveren huwelijksfeest gevierd, overleed op 16 augustus jl. onze goede collega en redacteur Frits Brattinga. Een ongeneeslijke vorm van longkanker maakte in nauwelijks anderhalf jaar tijd een einde aan Frits' energieke leven.

"Een sluipmoordenaar, een tijdbom in je lichaam": zo typeerde Frits zijn ziekte, toen twee van ons hem najaar 1995 een bezoek brachten. Trots toonde hij ons tijdens een winterse wandeling door het centrum van Assen 'zijn' stad, en genoot van het gesprek tijdens de koffie in een knusse en gezellige lunchroom.

Ondanks de onzekerheid over zijn toekomst en de slopende krachten van de chemo bleef Frits een ongelooflijk optimist. En ondanks zijn ziekte werkte hij zoveel mogelijk door en wist hij menigeen te inspireren door de wijze waarop hij met zijn lot omging. In het besef dat hij de dood mogelijk niet zou kunnen ontlopen, drukte hij zijn hoop op nieuw leven uit in de woorden van Jesaja: "Wachter, hoe ver is de nacht?" Hij schatte zijn krachten en kansen in en heeft die tot het laatst toe zo goed mogelijk benut. In een interview in het Groningse bisdomblad van januari 1996 zei hij: "Ik kom tot de conclusie dat ik een gelukkig mens ben. Natuurlijk heb ik pech en ben ik er niet blij mee, maar we hebben er tot nu toe goede dingen mee gedaan. Toch blijf ik zeggen: het komt me heel slecht uit!"

Frits was vanaf eind 1987 redacteur van *School en Godsdienst*. In de redactie behartigde hij vooral de relatie tussen school en parochie. In tal van artikelen heeft hij van zijn professionaliteit en van zijn enthousiasme in dezen blijk gegeven. Als stafmedewerker van het DPC in Assen was hij op beide terreinen zeer actief. Mede door zijn inzet en betrokkenheid is er onder zijn leiding en inspiratie veel materiaal voor kinder- en jongerenkatechese ontwikkeld en schoolde hij cursisten voor katechetische activiteiten in het bisdom Groningen, waardoor een uitgebreid netwerk van begeleid(st)ers ontstond.

De laatste maanden luisterde Frits vaak naar muziek van Corelli en Mozart en las hij nogal eens gedichten, o.a. van Huub Oosterhuis en Hans Andreus.

LAATSTE GEDICHT

*Dit wordt het laatste gedicht wat ik schrijf,
nu het met mijn leven bijna is gedaan,
de scheppingsdrift me ook wat is vergaan
met letterlijk de kanker in mijn lijf,*

*en, Heer (ik spreek je toch maar weer zo aan,
ofschoon ik me nauwelijks daar iets bij voorstel,
maar ik praat liever tegen iemand aan*

dan in de ruimte en zo is dit wel

*de makkelijkste manier om wat te zeggen), -
hoe moet het nu, waar blijf ik met dat licht
van mij, van jou, wanneer het vallen, weg in*

*het onverhoeds onnoemelijke begint?
Of is het dat jij me er een onverdicht
woord dat niet uitgesproken hoeft voor vindt?*

(Hans Andreus)

We zullen Frits missen in de redactie. Hij was een fervent pleitbezorger van de christelijke traditie, maar zag ook in dat er voortdurend aan nieuwe wegen gewerkt moest worden. Frits zocht graag mee naar die nieuwe wegen, terwijl hij zijn eigen verknochtheid aan de 'oude woorden' nooit verzweg.

Ondanks de afstand die hij moest afleggen voor het bijwonen van de redactievergaderingen, was hij er vrijwel altijd. Loyaal en joviaal, met frisse ideeën en altijd bereid zelf de handen uit de mouwen te steken, op zijn tijd een kwinkslag en genietend van de goede dingen van het leven: zo blijven we ons Frits herinneren.